

Tönköl József

Isten jön el

Csakugyan azért? hogy az érintése újratelemtsen?
nem emelem a láncos botot, eltűnik hegyorom,
tündér, nincs sűrű, selymes fű az ingatag udvaron,

sólyom-madár az égen, nincs búza, vaj, méz,
vánkosaim aranyosak, fényes abroszt fölteregetek,
székekre párnát rakok vasárnap virradatra,

nyár van, mint mindig, az Isten jön el vendégségbe,
sohase bántottam, még a házát se láttam,
a gyereknek Milka csokoládét hoz, nekem híreket,

megtörténhet, hogy megkegyelmez, de büntet:
adnom kell a csorda dübörgését, eldőló bokor alját,
árván hagy, és lélegzetem szálai egyre nehezebbek.

Árva Dzodzet

A házát a szíved tudja, kémények füstjét, ösvényt, folyót,
lábad az utakat, házig haza, pajtáig, az első harmatig,
szemed a jégvirágok ráncait, a telefondrótokat,
törött kilincset és ismerős kezet, ezt a sóvárgást.

Engedjétek, hogy záport, bánatot neveljen a költő,
Fribourgbán árva József, akitől duhaj kutya búcsúzik,
Göcsejből Lajos Major-Zala, szép beszédű,
akinek cipőjéről kőre omlik a sár, ami porrá lesz hamar.

A sarkon túl Páka, Alsólendva, ott állnak magányban,
odalent seregestül fekszenek a kerkateskándi lovászok,
leborotválva, büszkén, föltámadásra, jövendölésre,
mint a kocsisok, az énekesek, rossz bőrbe bújt suhancok.

A testvéreid, árva Dzodzet, havat meztláb taposnak,
lópatak döngölte agyagon üldögélnek, szántják a földet,
bögyökös poharakat törnek, elnémul bennük a zsoldár,
felsöprik az udvart, mint az öregasszonyok.

Menek, nyitnak-csuknak ajtót, tüske rosszan talpukba,
rezesedik arany-ezüst virág, onnanfelől a futó sín,
arcuk sápadt hold homályos csillagok között, tűnik ez is,
márványból, versből a te vendéglőd, a Buffet de la Gare.

Szényi Zoltán: Emlékképek I.

